

lányát szüleim az 1947-es ínségben magukhoz vették. A második, négyszögletes és meglehetősen nehéz csomag valódi kincseshányának bizonyult: édességek, egy igazi torta, házikolbász és Ildikónak egy baba! Szeretettel állította össze egy ismerős hazai család. Hogyhogy? Hát az lehetetlen! Hiszen még csak nem is rokonaink.

Mikor hagytam el tanárom nyomait? Mióta botladozom oldalán? Egymás mellett dülöngélünk, egymásba kapaszkodva, egymásra támaszkodva. Ki segít kinek? Ki a támasz, ki a nehezék? A tintatartó gépiesen tova-hajszolt testem tartozéka. Jobb oldalunkon egy hatalmas, halványpiros gömb ereszkedett le a hókorong szélére. És egyszer csak, mintha mesekönyvből vágták volna ki, behavazott házak és fák jönnek velünk szembe. Vajon a tanár se érez örömet? Most örülnöm kellene, csak hogy nem tudom már, miért is. Mélyen fekvő, egymással szembenálló házsorba kanyarodunk be,

közöttük magas hógát: a mi utunk. A kiásott házak előtt asszonyok: krétafehér, felfelé, velünk szembenéző arcok, szájuk elé kapott kezek. Azután a futballpálya kerítése – itt-ott kiáll egy-egy betonoszlop hegye –, az állomás. A vasúti átjáró még nem használható, katonák lapátolják róla a havat. Behavazottan veszteglő szerelvényeken mászunk át, és forgalmas utcákra érünk. Az úttest mentén mindenütt magas hóbarikádok.

– Büszke vagyok rád – mondja a tanár, és átkarolja a vállamat. Befordulunk az iskolautcába. A hosszú, földszintes épület csendben fekszik előttünk. A kapu be van zárva. Fél papírív van ráragasztva. Mi áll rajta? Semmit se látok. Minden elmosódottan fehér. Idegesen meresztem a szememet. Sietős írás tűnik elő, mely szükséztlenül közli, hogy a rendkívüli időjárás és a vasúti forgalom teljes felfüggesztése miatt a vizsgákat két héttel elhalasztják. Leteszem a tintatartót az iskolakapu elé. Aztán szótlánul visszafordulunk, és elindulunk az éjjeli menhely irányába.

LUDWIG STEINHERR

Ami egyszerre csak szembetűnik

*Például
az öntöttvas korlát markolatgombja
amit éveken át
figyelmetlenül érintettem –*

*csak amikor egyszer
kettesben álltunk
a sötét lépcsőházban
és már kifogytak szavaink
vettem észre*

*élesebben láttam
arcodnál
kivehetőbben felismertem
néma
kétségbeesését*

Egy zacskó gyümölcssel az esőben

*Hirtelen
megpuhul
a meleg csöppektől*

*és a csomagolópapír
kezem alatt
sima meztelen
emberi bőrré válik*

*érezem
a gyümölcsök formáit*

*és megrémülök
ennyi nem várt
gyengédségtől*

A való életről

*Ropogó kályhák melege
és jégvirágos szobák
Minden lépésnél
nyikorgott a padló
Imbolygó hintókban
utaztak
örökké porlepetten
úttalan utakon
A vásártereken
fröccsent a világos vér
Minden gyerek ismerte
a pálca éles hangját
a foghúzó kampóját
Gyorsan kellett olvasni
mielőtt a lobogó gyertya*

*kialudt volna
A kéj nehéz dunnák
alatt lihegett
és jajveszékeltette a hajókat
és a túlméretezett ágyakat
A megbánás
üvegcserepeken térdelt
A sötétség sötétség volt
A hús hús volt
A nehéztestű filozófusok
parókáiból bolhák
ugráltak
amikor azon merengtek
vajon álom-e
az élet*

Helyek

*Például
Linzer utca 7
Engel-Patika
ahol elkezdődött
Trakl haláltánca
a kokainnal –*

*én csak arra
a biciklis
fiatal lányra
emlékezem majd aki ott
a záporosőben
hangosan énekelve
elszáguldott mellettem*

Jól eltalálva

*Nincsenek jó
felvételek rólam:
valami mindig hamis
a fény a távolság
hiába keresnek hasonlóságot
a barátok –*

*Csak az az egy
amit véletlenül
oldottál ki
miközben
nyakadba akasztottad a gépet
(ferdén hátulról
a hegyi ösvény fölött
zuhanok ki a képből) –*

*de azon
megint csak túlságosan
hasonlítok magamra
ahhoz, hogy valaki is
felismerhetne*

A kislány Macbeth lady

Éjjelente gyakran
 nyitott szemmel fekszik
 és belehallgat a sötétbe
 Kezét gyertyaláng
 fölé tartja
 hogy akaraterejét próbára tegye
 Törött szárnyú
 toronylakó vércsét talál
 és ápolja gyögyulásig
 Orákulumot játszik
 a széllel – ha a levelet
 bal felé sodorja
 akkor sorsa a kárhozát
 A tükör előtt szentnek
 öltözik
 Egy tört szeretne
 és elrejtí fejlődő kebleit
 Amikor egyszer
 akasztottat lát
 megéri hogy a halál
 zsinóron rángatott bábu
 Barátnőjét aki elárulja
 titkos búvóhelyét
 nadragulyával eteti
 de semmi se történik
 Egyedül csak ő tudja
 hogy a felhők
 arctalanok

Történelem, visszafelé

Nem tehetünk már semmi
 egyebet Önért
 mondja a 21-ik század
 fehér köpenyben
 kezeit fertőtleníti
 és kigurítja a készülékeket –
 A 19-ik búcsúzóul
 egy utolsó Schubert-Liedet énekel
 a 18-ik egy Bach-kantátát –
 Aztán minden igen gyorsan következik:
 Newton elveszti almáját
 a Pápa menekül a városból
 Kolumbus elvitorlázik
 Santa Maria-ján a földszelet szélén túl
 és az Úrbe zuhan – vagy máshová?
 A keresztes lovagok hada elmerül
 a mocsárban
 Ott hátul Róma ég
 amott az alexandriai könyvtár
 amott Trója
 Platón kiált menekültében
 még egy mondatot
 Babel tornya
 összedől –
 Jób hörög –
 Már hideg és csupasz
 a környék
 merő dűnetáj
 fehér lepedő –
 Őstörténeti kietlenségben
 egy magányos bogár
 – egykor ember volt –
 a hátán fekszik
 és nem mozdul többé

Ludwig Steinherr (1962, München) író és költő. A müncheni egyetemen végzett filozófiai tanulmányai után Béla Weissmahnál doktorált. 1985-ben jelent meg első verseskötete. 1992-ben Anton G. Leitnerrel együtt létesítette a *Das Gedicht című* folyóiratot. 1995 óta szabadfoglalkozású író és megbízott filozófia-előadó. 2003 óta a Bajor Szépművészeti Akadémia tagja. Eddig 15 verseskötete és két filozófiai műve jelent meg. Fordításainkra a 2012-ben a müncheni Lyrikedition 2000-nál megjelent *Das Mädchen Der Maler Ich* (1997–2009) című kötetből válogattunk verseket.